"Sydän on tuleva punaisen tulen viitta hartioillaan ja samainen viitta on tukahduttava hänet hengiltä. On oleva satoja kanavia, mutta horisontin piste on muuttuva suuremmaksi ja suuremmaksi ja se on oleva ylitsepääsemätön." Orkkel sulki silmänsä. Edellisestä kerrasta oli pitkä aika. Toistamiseen hän ripotteli luut ja jauheet metallin päälle. "Oh, laft Jekhme, wiruw nym se tor xet nooker o!" Mikään ei muuttunut. Kaikki oli jo päätetty. *** Hiirakko risteytysponi venytti askeliaan. Kiira näki Simolouksen korvien välistä edessä kohoavan esteen. Hän puri huultaan ja ojentautui kevyesti eteenpäin eläimen ponnistaessa ylöspäin. Kuului kevyt napsahdus kavion koskettaessa puomia, joka sitten kolahti maahan. Jo toinen pudotus tällä radalla. He olivat varmaan taas lähteneet ylittämään liian aikaisin. Seuraavat kaksi estettä ratsukko suoritti puhtaasti ja ravasi sitten kentältä ulos aplodien saattelemana. Kiira taputti Simoa kaulalta. "Hieno poika, olit mahtava", hän kehui. Heti päästyään radalta Kiira jalkautui, napsautti kypärän auki ja ripusti sen roikkumaan käsivarrelleen. Hiukset olivat liimautuneet päänahkaan ja Kiira otti kiitollisena vastaan äitinsä ojentaman vesipullon. Taivas oli pilvessä, mutta ilma oli yhtä kuuma kuin auringonpaisteella. Suorastaan laittoman kuuma kevätpäivä. "Se meni hyvin", Saara sanoi ja laski kätensä Kiiran olkapäälle. "Ihan joo", hän vastasi. "Milloin on Iinan vuoro?" "Kilpailen junioriluokassa viidentenä", Iina sanoi. Hän oli juuri astellut paikalle. "Ainiin, onnea. Kuudes este oli varmaan haastavin", Kiira sanoi. "Kiitos vinkistä, mutta meillä on eri esteet." Kiira oli kuulevinaan isosiskonsa äänessä aavistuksen ylimielisen ja äreän sävyn, ikään kuin hän olisi jotenkin loukannut Iinaa unohtamalla hänen kilpailuluokkansa ja huomauttamalla esteen vaikeudesta. Eikä se oikeastaan ollut ollut edes huomautus, vaan vain toteamus. Kiira ei kuitenkaan jaksanut välittää. Hän ymmärsi, että kisat loivat painetta. Kovaäänisestä kaikui ilmoille Kiiran pistemäärä ja sen hetkinen sijoitus. Jos kovin moni ratsukko ei saisi parempaa sijoitusta, hän voisi jopa päästä finaalikierrokselle. "Kukkolan Jessi on muuten mukana", Iina sanoi. Kiira vilkaisi sisartaan sen näköisenä, kuin tämä olisi juuri lausunut muutaman sanan latinaa. "Kukas hän on?" Oli Iinan vuoro näyttää kysyvältä. "Etkö sinä lue Kaviokasta? Jessi on ehdolla vuoden parhaaksi lapsiratsastajaksi." Kiira kohautti olkapäitään. "Ilmeisesti en lue", hän vastasi. Kiiraa eivät pahemmin mitkään ehdokkuudet kiinnostaneet. Ensin hän oli päättänyt olla kilpailemattakin, vaikka olikin ratsastellut enemmän tai vähemmän aktiivisesti varmaan viisivuotiaasta alkaen. Hän oli kuitenkin ollut muutaman kerran mukana Iinan ja tämän kaverin kisakäynneillä ja sitten vain erään kerran huomannut itse olevansa kilparadalla. Markkalan kisat olivat hänen elämänsä toiset kisat, joihin hän oli itsekin ottanut osaa kilpailijana. Tai siis mikäli lukuun ei otettu leikkimielisiä kilpailuja, joita löytyi reilu parisen kymmentä koko hänen ratsastushistoriastaan. Kaikkein mieluiten hän olisi kilpaillut Kinormolla, jonka Xarkaros, yksi Kiviharjun tallin ratsastuksenopettajista, oli lahjoittanut Kiiralle vuosi sitten syntymäpäivälahjaksi. Kiira oli ollut tavattoman onnellinen sekä hevosesta että siitä, että heidän pihapiiriinsä kuului tallirakennus. Se oli kokenut muodonmuutoksen rappeutuneesta ja hieman pelottavastakin hökkelistä uutuuttaan kiiltäväksi, somaksi pikku talliksi. Muutama viikko myöhemmin Xar oli kertonut, että hän olisi vain väliaikaisessa pestissä Kiviharjulla. Lisäksi hän paljasti, ettei Kinormo ollut syntynyt kyseisessä tallissa. Hän oli sanonut Kilun syntyneen Venleverillä. Mikä se oli, oli jäänyt sillä kertaa arvoitukseksi. Xar oli luvannut puhua asiasta lisää 'sitten hieman myöhemmin'. Niistä sanoista oli kulunut varmasti puoli vuotta. Xar ei ilmeisesti tiennyt käyttämänsä sanan merkitystä. Kiiralle puoli vuotta ei ollut hieman. Se oli ikuisuus. Ja pieni ikuisuus olisi vielä siihenkin, että hän voisi kunnolla ratsastaa Kinormolla. Tällä hetkellä ori oli Iinan käytössä, sillä se oli Kiiralle hieman liian suuri vielä. Eikä Kilulla kilpaileminen olisi välttämättä edes mahdollista, jollei Xar olisi hankkinut sille vääriä papereita. Muuten oikeista tiedoista oli vaihdettu rotu. Paperin mukaan Kinormo oli risteytys, jossa oli olevinaan ainakin

suomenhevosta. Todellisuudessa Kilun rotu oli Zoskepoe an ehaag. "Kukaan ei tunne kyseistä rotua. Siksi se on parempi muuttaa, niin siitä ei kysellä", Xar oli sanonut. Tuntemattomuudelle oli syynsä. Siitä Xar ei ollut maininnut. Ei vielä. Muutama ihminen oli kysynyt Kiiralta, ohimennen, oliko Kilu suomenhevonen. Jos heillä olisi ollut aikaa taikka suurempaa kiinnostusta pysähtyä katselemaan oria, he olisivat voineet omin silmin todeta, ettei se puhdasverinen ollut. Suomenhevoseen verrattuna Kilulla oli suuremmat korvat, ylemmäksi kiinnittynyt häntä, lyhyempi ruumis ja pidemmät jalat. Olemus oli sorja, kuin lämminverisellä. Kysymiseen oli kuitenkin syy ja Kiiran mielestä syyn oli pakko olla se, että jokin Kilun ulkonäössä kiinnitti kiireisten kilpailijoiden ja katsojien huomion. Jokin kertoi, että hevosessa oli monta lajiketta. Ja kuitenkin se oli valhetta. Aivan kuten Kiiran oli ollut tarkoitus olla kilpailematta, Kilun oli ollut tarkoitus olla heidän ainoa hevosensa ainakin muutamaan vuoteen. Suunnitelmat kuitenkin muuttuivat. Yhtenä aamuna Marko oli vain ilmoittanut, että talliin tulisi kaksi kauraturpaa lisää. Ne eivät kuitenkaan tulisi jäädäkseen, hoitoon vain. Markon serkun perhe aikoi nimittäin muuttaa vuodeksi tai pariksi asumaan Berliiniin ja heidän kaksi risteytysponiaan, Simolous ja Omppu, olivat tarvinneet sijaiskodin. Karikon perhe oli pitänyt lyhyen kokouksen, jonka lopputulos oli selvää ensimmäisistä sanoista alkaen. Niinpä Kinormo sai väliaikaisia lajitovereita. Selvisi myös, että vanhemmilla oli ollut suunnitelmissa hankkia hevosia sitten jossain vaiheessa, mutta kohtalo oli päättänyt yllättää positiivisesti. Kiiran mielestä kohtalo kuulosti kuitenkin liian kolkolta kuvaamaan niin onnellista tapahtumaa. Hän sanoisi sen sijaan mieluummin 'tulevaisuus' tai 'onnetar'. Kiira oli taluttanut Simon heidän trailerinsa luo ja vaihtoi sen suitset riimuun. Marko hyppäsi kisoja varten vuokraamansa pakettiauton ohjaamosta ja tuli tyttärensä seuraksi. "Kuinka meni radalla?" hän kysyi availlen satulavyötä. "Olisi se voinut mennä paremminkin. Mutta on minulla vielä mahdollisuus loppukilpailuun", Kiira sanoi. Hän tarkasti eläimen jalat ja antoi sille sitten pari porkkanan palasta. Marko harjasi ponia kevyesti selästä. Kiira availi ratsastustakkinsa nappeja ja laskosti takin auton takapenkille. Hän tunsi hikikarpaloiden valuvan ohimoaan ja nenänvarttaan pitkin. "Tulisipa vettä", hän huoahti. "Lupailivat kai illalle", Marko sanoi. "Ota voileipää." Kiira pudisti päätään. Hänen ei tehnyt mieli mitään. "Jännitys vie ruokahalun", Marko totesi. "Niin vie", Kiira vastasi hymyten hieman. Hän toivoi pääsevänsä finaaliradalle, mutta se vaikutti epätodennäköiseltä. Hän tiesi, että voittaminen ei ollut tärkeintä, mutta tiesi myös pettyvänsä, mikäli putoaisi jatkosta. Kimakka hirnahdus sai hänet siirtämään katseensa pois kentän suunnalta. Eipä sillä, että hän olisi täältä asti muiden suorituksia nähnytkään. Väkijoukossa asteli kiharaharjainen- ja häntäinen friisiläinen, jonka ratsastaja istui ylväänä satulassa. Näytti vähän siltä kuin ratsukko olisi leikattu irti jostakin keskiaikaisen linnan pihalta ja liimattu kisa-alueen väenpaljouden keskelle. Se näytti olevan kuin toisesta maailmasta. Ratsastajan valppaat silmät pyyhkivät väkijoukkoa. Hän oli pukeutunut kokomustaan eikä näyttänyt välittävän Kiiran mielestä liian lämpimästä ilmanalasta. "Enteilee ukkosta", Marko sanoi taustalta, mutta ne sanat menivät vähän ohi Kiiran korvien. Hevonen kääntyi ja teutaroi hieman. Miehen jylhä olemus rikkoutui friisiläisen noustessa puolittain takajaloilleen ja hänen joutuessa kumartumaan eteenpäin, kädet määrätietoisesti ohjia pidellen. Ei, hänen olemuksensa ei ollutkaan rikkoutunut. Se oli parantunut entisestään. Friisiläinen suuntasi kauemmas kentältä ja hetken mielijohteesta Kiira nousi ylös. Hän oli utelias. Tämä ratsukko oli jotenkin herättänyt kiinnostuksen. Hän aikoi seurata sitä. "Kiira?" Marko kysyi. "Kuunteletko sinä?" "Mm, mitä?" Kiira kysyi kääntyen isänsä puoleen. "Kysyin, että pysyisitkö tässä, kun käväisen radan vierellä." "Laitan Simon traileriin, käyn vähän kävelemässä", Kiira sanoi ja tarttui jo riimunnaruun irrottaen sen metallirinkulasta. "Okei, älä viivy kauan", Marko sanoi astellen jo poispäin. Kiira lastasi Simolouksen kuljetusvaunuun ja

tähysi sitten väkijoukkoon. Hän näki vilahduksen mustasta hevosesta trailerien välissä ja lähti kiirehtimään siihen suuntaan. Lähemmäs päästyään hän huomasi ratsukon pysähtyvän rivin viimeisen trailerin läheisyyteen ja mies jalkautui. Friisiläinen hirnahti ja tempoi ohjia. Piiska vilahti ilmassa kuin ritsasta ammuttu kivi. Sivalluksen tuntiessaan eläin hypähti takajaloilleen ja sohi kavioillaan. Kiiran silmät kapenivat. Hänen miestä kohtaan tuntemansa ihailu valui pois kuin vesi puhkoutuneesta leilistä. Kiira piiloutui viimeistä edeltävän kuljetusvaunun taa ja seurasi tapahtumia etäältä. Jotenkin se tuntui turvallisemmalta. Epämiellyttävä vaaran tunne kutkutteli vatsanpohjassa. Äkkiä Kiira vei käden suunsa eteen. Hänen silmänsä pyöristyivät järkytyksestä. Ratsailla ollut mies työnsi kätensä povitaskuun ja vetäisi sieltä aseen. Kiira ei ollut montaa asetta elämässään nähnyt, mutta hän oli aivan varma näkemästään. Ei se uudenaikainen kaviokoukkukaan ollut. Hän olisi voinut huutaa ja puri poskeaan pysyäkseen vaiti. Miksi mies oli aseistautunut? Ase painautui hevosen kaulaa vasten. Kiira sulki kauhuissaan silmänsä. Hän odotti sydän jyskyttäen hetkeä, jolloin kuulisi laukauksen kajahtavan. Sekunnit kuluivat. Laukausta ei kuulunut. Hän raotti silmiään ja järkyttyi huomatessaan hevosen makaavan maassa. Sitten hän raivostui. Mies oli tappanut hevosen! Kiira ei halunnut uskoa silmiään eikä voinut enää hillitä itseään. Hän sieppasi kuljetusvaunun vieressä lojuvan kaviokoukun, hyppäsi esiin turvallisuudestaan välittämättä ja heitti koukun miestä kohti. Se olisi viuhahtanut ohi, mutta ampuja ojensi kätensä ja sieppasi kaviokoukun itselleen. Hän ei näyttänyt yllättyvän Kiiran ilmestymisestä piirun vertaa, kuin piiloista hyppivät ja tavaroita heittelevät ihmiset olisivat hänelle arkirutiini. "Kuinka saatoit tappaa sen, saasta!" Kiira huusi ja puristi kätensä nyrkkiin. Hän köyristi niskaansa ja irvisti. Suusta karkasi ärsyyntynyt korina. "Olet väärässä, pentu", mies huomautti. Hänen äänensä oli aivan tyyni ja siitä erottui selvästi vieras korostus. Hän kyykistyi ja nosti hevosen päätä, päästäen sitten irti. Friisiläisen pää pysytteli hetken ylhäällä, mutta sitten se painautui takaisin nurmea vasten. Helpotus hulvahti Kiiran yli kuin maininki rantahiekalle. Se oli hengissä! Samassa maasta kuului ähkäisevä puhahdus. Oliko hevosella kipuja? "Pidätkö sitä yhä kuolleena?" "Mitä teit sille?" hän tiukkasi nostaen kätensä lanteilleen. "Se ei kuulu sinulle", mies töksäytti. Friisiläinen liikahti ja yritti ylös. Mies tarrasi sitä suitsista ja riuhtaisi ylemmäs. Toisella yrittämällä hevonen pääsi jaloilleen. Se keinahteli hetken paikoillaan kuin vastasyntynyt varsa ja pärskähti. Trailerin silta laskeutui alas ja ulos asteli toinen mustapukuinen mies. He vaihtoivat pari sanaa kielellä, jota Kiira ei ymmärtänyt. Ei se ainakaan englantia ollut. Kiira harkitsi lähtöä, sillä miehet eivät vaikuttaneet erityisen innokkailta keskustelemaan ja hevonen puolestaan vaikutti olevan kunnossa. Toisaalta, hän ei olisi siltikään halunnut jättää sitä. Olihan toinen mies lyönyt sitä -ja ampunut. Olikohan kisa-alueella poliisia? Miksi hevonen ei ollut kuollut? Jos aseessa ei ollut ollut tappavaa luotia, niin mitä sitten? Jotain myrkkyä? Hän oli ehtinyt ottaa muutaman hitaan askelen poispäin, kun kuuli jälleen piiskan sivalluksen, jota seurasi vaimeahko hirnahdus. Kaviot kopisivat noususiltaa vasten. Kiira pyörsi saman tien ympäri. Hän inhosi piiskan ääntä yli kaiken. "Älkää lyökö sitä!" hän kivahti. "Älä puutu meidän asioihin", toinen miehistä tokaisi takaisin ja astui pari askelta lähemmäs Kiiraa. "Se pelkäsi ja meidän oli pakko antaa sille rauhoittavia. Jos emme anna sille vauhtia, emme ikinä pääse kotiin", mies selitti. Se oli totta, niin Kiirasta tuntui. Mutta yhtä tosiasiaa se ei poistanut. "Sinulla oli ase", Kiira sanoi. Hänen äänensä värähti. Hän pelkäsi. "Minä kerron poliisille." Mies hymyili. Hymy ei ollut ystävällinen. Se oli kuin suoraan piirrettyjen pääpahikselta. "Et kerro", hän sanoi ja kohotti aseensa. Kiira tuijotti häntä kauhu sielunpeileistä kuvastuen. Hän ei tuntenut sentin mittaista, neulamaisella kärjellä varustettua luodintapaista esinettä, joka upposi hänen olkapäähänsä. Hän ei tuntenut kaatuvansa nurmikkoon. Hän ei nähnyt, kun miehet miltei työnsivät hevosen autoon ja

kaasuttivat tiehensä. "Kiira! Kiira!" Ääni kajahteli omituisesti, kuin Kiira olisi ollut luolassa. Hän rypisti otsaansa. Päätä särki. Silmiä ei saanut auki. Vai olivatko ne auki eikä hän vain nähnyt mitään? "Kiira!" Ääni kuului nyt selkeämpänä. Kiira tunnisti sen. "Xar?" hän kysyi. "Mitä tapahtui, Kiira?" "En näe mitään." "Ei tarvitsekaan. Kerro, mitä tapahtui", Xar toisti. "Kaksi miestä. Mustat vaatteet. He ampuivat hevosta. Ja sitten... en muista." Kukaan ei vastannut. Hän ei kuullut, ei tuntenut eikä nähnyt mitään.